

LÄRARHANDLEDNING
**NO TEARS
FOR QUEERS**

OM LÄRARHANDLEDNINGEN

No Tears for Queers är en föreställning om män, manlighet och hatbrott. Om hur vi alla, oavsett kön eller sexualitet, är med och bidrar till att upprätthålla normer kring manlighet. Och om vad som händer när människor bryter mot normerna.

De tre berättelser som No Tears for Queers tar avstamp från är alla berättelser om grovt övervåld mot homosexuella män där gärningsmännen är personer som inte kände ofret. Men det vanligaste är att hatbrott med homofobiska motiv utförs av en person i den utsattes närhet. De allra flesta hatbrotten är trakasserier av olika slag, och unga gärningsmän är överrepresenterade i statistiken.

Frågor som rör kön och sexualitet berör oss alla på ett eller annat sätt. Våra sätt att vara och leva, våra mest intima tankar och begär. När man som lärare arbetar med frågor som rör kön och sexualitet är det viktigt att komma ihåg att alla erfarenheter ryms i klassrummet. Vad gäller hatbrott med homofobiska motiv finns både gärningsmän och utsatta i de allra flesta skolklasser. Ett vardagligt "jävla bög" i korridoren är trots allt det vanligast förekommande hatbrottet bland ungdomar.

Samtalet efter en föreställning i klassrummet eller fikarummet kan vara precis som teatern, en resa ut i okänd mark där frågorna är viktigare än svaren. I samtalet öppnas möjligheten att möta tankar, känslor och sammanhang som vidgar våra referensramar och erfarenheter. Att samtala och diskutera är ett sätt att formulera och pröva antaganden, reflektera över erfarenheter och kritiskt granska olika påståenden och förhållanden.

Riksteatern och Regionteater Väst här har sammanställt denna handledning i nära samarbete med RFSU Ungdom som under turnén genomför en stor utbildningssatsning i samband med föreställningar runt om i landet.

Handledningen är utarbetad specifikt för att arbeta med frågor som föreställningen aktualiserar. Därför är texterna och övningarna fokuserade på maskulinitet, heteronormen och hatbrott. I handledningen finns en kort resumé av pjäsen, texter kring pjäsens teman, en intervju med regissör Nina Wester samt förslag på övningar för klassrummet eller för fortsatta samtal mellan kollegor.

OM ATT ARBETA MED NORMER OCH HATBROTT

Flera studier visar att ett vanligt sätt att bemöta problem med diskriminering, trakasserier och kränkningar i skolor, är att söka hantera elevernas intolerans. Men om undervisning exempelvis enbart fokuserar på människor som bryter mot normer och hur det känns att vara utsatt för diskriminering eller hatbrott så missar man de normer som gör att människor delas upp i "normala" och "onormala". En toleransinriktad pedagogik befäster på så vis normaliteten hos dem som definieras som heterosexuella, samtidigt som det stärker känslan av avvikelse hos dem som inte gör det. Att tolerera människor som betraktas som "annorlunda" innebär inte med automatik att man ifrågasätter de normer som marginaliserar och utestänger människor från social gemenskap, tvärtom kan det bidra till att befästa normer som kategoriserar människor som normala respektive avvikande.

Detta material utgår i grund och botten från ett normkritiskt perspektiv. Det innebär att man som lärare inte bara förmedlar läroplanens skrivelser om de grundläggande värden som vårt samhällsliv vilar på, utan att man även kritiskt reflekterar kring sina egna normer och värderingar, sin roll som normskapare och de metoder man använder i sin yrkesutövning. Genom en sådan ansats skapar man som lärare goda förutsättningar för att tillsammans med eleverna reflektera kring vilka värden och normer som finns i klassen och vilka normer som är möjliga att förändra.

TOLERANSPEDAGOGIK

Vår utgångspunkt i det normkritiska perspektivet bygger på att det finns en rad risker med ett toleranspedagogiskt arbetssätt.

För det första finns det en stor risk att man missar normer och maktstrukturer som gör att vissa människor ses som avvikare och andra som normala. Om man bara pratar om att homo- eller bisexuella ska kunna vara öppna med sin läggning i skolan eller i arbetslivet missar man ofta att ifrågasätta varför homo- och bisexuella förväntas komma ut

och berätta om sin sexualitet gång på gång medan heterosexuella inte behöver göra det. När så sker missar man också att belysa en av de viktigaste orsakerna bakom hatbrott: heteronormen.

För det andra finns det en risk att man förutsätter att de som ska lära sig om människor som blir utsatta för diskriminering inte blir utsatta själva. Om en grupp ska diskutera huruvida samkönade par ska få gifta sig eller inte förutsätter vi oftast att gruppen består av heterosexuella människor – trots att homo- och bisexuella finns överallt. Diskuterar man bara det som avviker från normen och inte det som upprätthåller den är risken att hbt-personer i elevgruppen drabbas av ytterligare utsatthet, osynliggörande och diskriminering. Som lärare är det viktigt att komma ihåg att alla erfarenheter finns i gruppen man undervisar för – tar man inte hänsyn till det riskerar man att återupprätta normerna.

NORMKRITISK PEDAGOGIK

Normer fungerar så att avvikare ses som onormala eller konstiga medan de som följer normerna ses som normala och vanliga. Bland de privilegier som ges till den som tillhör normen ingår bland annat förmånen att diskutera och tycka till om avvikarens villkor och rättigheter. Till exempel diskuterar man ofta i värderingsövningar om samkönade par ska få provas som adoptivföräldrar, medan det ses som en självklarhet att heterosexuella ska få adoptera. En tankelek och övning som man kan ägna sig åt för att få syn på problemerna med sådana diskussioner kan vara att man istället ber gruppen att diskutera huruvida heterosexuella par bör få gifta sig och adoptera barn.

Med en normkritisk pedagogik väljer man på så sätt att rikta blicken mot det som oftast tas för givet. Istället för att som i en toleranspedagogisk ansats bara prata om de som bryter mot normerna, fokuserar man i en normkritisk ansats på de normer och strukturer som resulterar i att vissa människor ses som avvikare och andra som normala. En normkritisk pedagogik handlar inte om att bara skapa förståelse

för den som blivit utpekad och diskriminerad, utan snarare om att synliggöra och ifrågasätta varför människor diskrimineras och pekas ut. Kunskap om avvikarens situation är i ett normkritiskt perspektiv helt enkelt inte tillräckligt för att komma åt problematiken kring exempelvis hatbrott. Det behövs även kunskap om hur normer och makt fungerar och upprätthålls. Målet är att synliggöra strukturer och normer samt ge verktyg till elever för att kunna åtgärda de orättvisor som finns.

Ett normkritiskt arbete i samband med föreställningen No Tears for Queers syftar till att förebygga hatbrott genom att komma åt de bakomliggande orsakerna till förolämpningar, trakasserier, hot och misshandel. Som pedagog är det i detta arbete viktigt att följa upp diskussioner och övningar genom att lyfta upp det individuella på en strukturell nivå och visa på hur individ och struktur hänger samman när det gäller föreställningar om sexualitet och ifråga om hatbrott. För att undvika att peka ut någon enskild elev eller fästa sig vid någon personlig erfarenhet som kan vara känslig för individen att behandla i klassrummet ger denna handledning dig som pedagog möjligheter att använda de erfarenheter av makt och utsatthet eller de möten mellan offer och förövare som föreställningen tillhandahåller. På så vis kan dessa frågor läggas utanför en själv och bli lättare att se, förstå, tala om och i bästa fall också förändra.

Skolverket fastslog 2009 i sin rapport Diskriminerad, trakasserad, kränkt? att det är nödvändigt att normkritisk pedagogik implementeras i all undervisning. Denna lärarhandledning kan vara ett verktyg för dig som ännu inte arbetat normkritiskt att påbörja detta. För dig som redan är bekant med normkritiska perspektiv på arbetet hoppas vi att materialet ger uppslag till att arbeta specifikt runt de frågor och känslor som föreställningen väcker.

RESUMÉ AV FÖRESTÄLLNINGEN

På scen möter vi fyra aktörer. De berättar tre olika historier om homosexuella män som alla blivit mördade till följd av homofobiska hatbrott. Inslag och passager där fysisk gestaltning belyser frågor om könsuttryck och sexualitet löper genom hela pjäsen som en röd tråd.

I den första historien skildras mordet på Matthew Shepard från Laramie i Wyoming, USA. Matthew är student och ganska nyinflyttad i staden. Tidigare samma kväll som han blir överfallen går han till den nedgångna baren Fireside, tar några öl och spelar biljard. På baren möter han Russell Henderson och Aaron McKinney. De övertygar honom att följa med ut i deras bil och väl där börjar de mycket snart misshandla honom. Dagen därpå hittas Matthew på prärien utanför Laramie, fastbunden och sönderslagen till oigenkännlighet. Mordet får enormt stor uppmärksamhet i media och bland de som arbetar för homosexuellas rättigheter då det blir tydligt att Matthew mördats på grund av sin sexualitet. Samtidigt uppmärksammar och applåderar högerkonservativa homofientliga kristna grupper dådet. I och med rättegången väljer Matthews föräldrar att inte begära dödsstraff. Istället döms Arthur och Russell båda för mord och kidnappning till dubbel livstid.

Den andra historien utspelar sig i Katrineholm och behandlar mordet på Johan Petterson. Johan är en kärlekstörstande ung man som till vardags arbetar i en skolmatsbispisning. Hans kollegor beskriver honom som "ett riktigt modelejon", intresserad av killar, musik och av att festa. Johan beskrivs också konsekvent som en väldigt snäll person som, menar man, på grund av sitt förståndshandikapp ska ha varit väldigt naiv. En kväll när Johan är på Stadt i Katrineholm träffar han på Theo Bomben. Theo, som är en kraftig kille, har ensam kommit till Stadt efter att ha förfestat med sin lillebror och hans vänner. Johan flirtar med Theo som bestämmer sig för att "lära honom en läxa" genom att han spelar intresserad av Johan. Vakten som ser Johan och Theo lämna Stadt tillsammans är den sista personen som ser Johan i livet. Theo mördar Johan mycket brutalt och får hjälp av sin bror Henke att trycka ner den sargade kroppen i en dagvattenbrunn.

I den tredje historien skildras mordet på Joseph Ben Meddour i Göteborg. Kvällen han blir mördad har han på fyllan tagit kontakt med Tom och Nemesis som är på väg hem efter en utekväll, höga och fulla. Tom och Nemesis ingår i en satanistisk grupp och har ingått ett rituellt brödraskap. Denna kväll "agerar de homosexuella" för att få med sig Joseph hem och "lära honom en läxa". Istället för att ta med honom in i lägenheten övertygas han att vänta utanför med Nemesis, medan Tom går in och hämtar vapen. Först efter några månader kommer sanningen fram om vad som sedan händer. Nemesis flickvän har då fått nog av den misshandel han utsätter henne för och bestämmer sig för att ange honom för mord. Den 22:a juli 1997 blir Joseph torterad med elpistol och slutligen skjuten två gånger i ryggen.

MATTHEW SHEPPARD

1976–1998

JOHAN PETTERSSON

1974–2002

JOSEF BEN MEDDOUR

1960–1997

TEMA, FRÅGESTÄLLNINGAR OCH ÖVNINGAR

I denna del presenteras tre centrala teman att diskutera utifrån. Syftet med övningarna är att möta upp reaktioner och frågor som pjäsen kan väcka. Frågeställningarna kan också användas i förväg för att ge eleverna verktyg och begrepp som kan bidra till en fördjupad förståelse av föreställningen. Att utgå ifrån ett enskilt tema kan vara ett bra sätt att inleda samtalen, men det är också viktigt att fundera kring samband mellan respektive tema.

A. Tema maskulinitet

I pjäsen No tears for Queens är förövarna i de tre berättelserna unga vita män. De är alla är män och bröder, även om brödraskapet ser ut på olika sätt; Theo Bomben och Henke i Katrineholm är biologiska bröder, Aaron och Russell i Laramie är bästa vänner och Nemesis och Tom är blodsbröder.

Diskutera

- Vad innebär det att ställa upp för en broder?

• Är det bekvämare att bara hänga på när någon drar ett "bögskämt"? Blir det dålig stämning när någon säger ifrån? Vad är bra stämning i sådana fall? Är bra stämning det samma som samförstånd?

• Varför används ord som "kärring", "bitch" och "fjolla" som skällsord? Varför anses det vara så dåligt att vara tjejig?

• Varför är det så hotfullt när någon utmanar normerna och tänjer på gränserna mellan manligt och kvinnligt att många använder hot och våld för att visa var de tycker att gränsen går?

Brainstorm

- Kom på minst fem privilegier män har i vårt samhälle. Har alla män samma privilegier? Vilket ansvar har man om man har vissa fördelar?
- Vad säger de om normen, om hur man bör vara? Om en man skulle få stryk om han hade kjol på sig innebär det

förmodligen att han borde ha varit mer maskulint klädd för att undgå repressalier. Vad finns det för saker som gäller just för ditt sammanhang?

B. Tema: det är inne att vara hetero

– om heteronormens vardagliga uttryck.

I No Tears for Queens berörs de förväntningar som finns på oss, att vi ska vara män på ett visst sätt, kvinnor på ett visst sätt och heterosexuella på ett visst sätt. Detta är något som ofta uttrycks ganska subtilt, men som blir en osynlig regel om det upprepas tillräckligt många gånger.

Brainstorm

- Hitta minst fem uttryck för heterosexualitet i media.
- Kom på minst fem privilegier heterosexuella har i vårt samhälle. Vad krävs det för att man ska få privilegier? Har alla heterosexuella samma fördelar eller skiljer det sig åt? Förändras det om man har olika hudfärg, ursprung eller om det är en stor åldersskillnad? Vilket ansvar följer på privilegierna?

Övning: Hur hetero är du?

Obs! Testet fungerar bara om du helt och fullt definierar dig som antingen tjej eller kille. Får du full eller nästan full pott på någon av dessa behöver du inte tveka. Då är du hetero. Varje ja ger ett poäng.

• Kan du gå hand i hand med den du är ihop med på stan utan att få negativa reaktioner från främmande människor?

• Har du sluppit behöva komma ut med din sexuella läggning?

• Har du sluppit behöva fundera på hur och när du ska komma ut med din sexuella läggning?

• Slipper du höra från folk i din omgivning att du är äcklig på grund av könet på den du blir kär i?

• Slipper du höra från politiker i debatter att du är olämplig som förälder på grund av den du kan bli kär i?

- Kan du hångla offentligt med någon utan att folk gör kräk-tecken och faller kommentarer?

5-6 poäng: Du är superhetero!

1-4 poäng: Du är inte alls hetero!

C. Tema hatbrott

– om heteronormens mer extrema uttryck.

De hatbrott som skildras i pjäsen är väldigt våldsamma men i föreställningen dras också paralleller till mer vardagliga hatbrott. De vanligaste homofoba hatbrotten är trakasserier från en eller flera personer i den utsattas närhet: Grannen, läraren, släktingen eller kanske klasskamraten som skriker "Jävla bög" i korridoren.

Diskutera

• Varför är det mest de atypiska brotten som får uppmärksamhet? De som till exempel sker av en okänd gärningsman på offentlig plats sent på natten?

• Har du hört talas om någon som blivit utsatt för hatbrott?

• Vilka hatbrott är vanligast i din närmiljö?

• Vad sänder hatbrott för budskap till dem som tillhör samma grupp som den som blivit utsatt?

Övning: Vad är ett hatbrott?

• Sätt samman en lista på olika brott. Läs upp från denna och låt eleverna räkna upp händerna om de tror att det kan vara ett hatbrott.

• Läs eller visa sedan upp straffskärpningslagen. Här framgår att det är motivet hos gärningspersonen som är avgörande om brottet anses vara ett hatbrott eller ej. Det vill säga att nästan alla brott förutom kanske rattfylla kan vara hatbrott.

• Låt sedan eleverna själva komma med exempel på vad som skulle kunna vara ett hatbrott. Diskutera hur dessa respektive exempel skulle kunna förebyggas.

SAMTALSGUIDE

Vi kommer ihåg olika saker i en pjäs och vi berörs på olika sätt av pjäsens olika skeenden. Att tillsammans försöka beskriva och reflektera över vad som hände under föreställningen kan vara ett sätt att komma åt olika delar i pjäsen. Att föra samtalet från en beskrivande nivå över en associativ nivå till en mer personlig nivå kan vara ett sätt att komma förbi mer svepande omdömen som "bra" eller "dåligt". Nedan beskrivs hur ett samtal kan läggas upp.

- **Minnesrunda** I den första beskrivande fasen är tanken att eleverna i sina beskrivningar ska hålla sig så nära det som hände på scen. Låt så många elever som möjligt bidra med olika delar fram till att hela pjäsen återberättats i klassen. Pjäsen innehåller många detaljer. Vad hette de, var befann de sig, etc är exempel på frågor som kan användas i detta moment. Detaljer som ljus och ljud kan gärna påtalas och beskrivas, då dessa påverkar upplevelsen men även är sådant vi kan vara relativt eniga om. En gemensam beskrivande minnesrunda blir på detta sätt en överenskommelse om vad som faktiskt hände i pjäsen. Beskrivningen bidrar också till att påminna varandra om händelser som först kanske inte förefallit så viktiga men som kan visa sig ha haft stor betydelse för hur eleverna uppfattade och upplevde pjäsen.

- **Reflektionsrunda** En beskrivande del kan följas av frågor om hur eleverna associerar kring olika händelser i pjäsen. En första reflektionsrunda rör sig oftast om de associationer vi har gemensamt. Denna diskussion kan också handla om de delar som rör sig utanför själva berättelsen. Hur upplever man t.ex. den fysiska gestaltningen och karaktärsbytena. Här börjar det bli tydligt hur olika vi upplever en föreställning. Det är inte heller eftersträvanvärt med konsensus. Skilda uppfattningar kan fungera som en bra start inför nästa och sista moment.

- **Personliga reflektioner** I den tredje nivån lyfter man fram mer personliga associationer, sådana eleverna kan vara ensamma om att ha. Kan eleverna dra paralleller till sin egen tillvaro? I samband med detta moment kommer övningarna som beskrivits tidigare i materialet väl till pass.

Mattias Brunn under läsningen av No Tears for Queers på Riksteaterns scen under Pridesfestivalen sommaren 2009

INTERVJU MED REGISSÖR NINA WESTER TRE VECKOR IN I REPETITIONERNA...

”Den största utmaningen i materialet är att det kan verka väldigt schablonaktigt. De tre fallen innehåller alla väldigt grovt våld. I arbetet med föreställningen tar vi avstamp i dem för att sedan hamna på en mer vardagsnära nivå. För det är så lätt att skjuta problemen ifrån sig och peka på avvikelser. Typ, de var ju satanister. De var ju knäppa. Det är otroligt viktigt att man belyser det att det finns en vardaglighet i de här brotten också. För att belysa det i föreställningen har det gjorts flera saker. Exempelvis har vi tagit in en harang om olika hatbrott i Sverige. Då varvas typ ’en ishockeyspelare blev mördad med 16 knivhugg i ryggen’ med ’en tjej i Borås blev mobbad av sina klasskamrater. Att vi varvar groteska mord med vardagliga uttryck för homofobi.

Min ingång för att komma åt vardagligheten är också att titta på mansrollen. Nyckeln till de här historierna ligger i vad som förväntas av dig som man och kille. Det som är gemensamt för de tre berättelserna är att alla gärningsmännen är bröder på olika sätt. I Laramie är de bra polare, i Katrineholm är de biologiska bröder och Nemesis och Tom i Göteborg är rituella bröder. I vårt arbete använder vi temat kring brödraskapet som en metafor för manlighet.

För att undersöka hur tänket kring manlighet ser ut går vi in på detaljnivå i fallen. Som till exempel i Katrineholmsfallet. Där är det ett förhör med brorsan som de misstänker var medhjälpare till mordet. Han säger att han inte kommer skvallra på sin bror, att det är viktigt att stå upp för en broder. Vad innebär det egentligen? I det här fallet handlade det om att hjälpa till att stoppa ner ett lik i en brunn. I föreställningen kopplar vi fallen till vardagligheten för att visa det förtrycket som ju ligger hos oss alla på något sätt. Vad betyder det att stå upp för en broder då? Det kanske kan betyda att man hänger på när någon drar ett bögskämt på en arbetsplats istället för att säga ifrån, säga att det här tycker jag inte om. Det ligger i vårt språk, i vårt synsätt och i våra normer och värderingar som vi inte är medvetna om. Och att det

är någon typ av vardaglighetshatbrott som vi ju alla känner till. Som inte handlar om satanister som skjuter någon med elpistol.

Den scenografiska formen som jag har valt, den tar ju utgångspunkt i en väldigt vardaglig situation. Vi rullar inte in med stora teaterkulisser utan vi skapar en gemensam situation från scenen som ger en känsla av att det är en rekonstruktion, ett föredrag, något vardagligt i den teatrala formen. Som också verkar väldigt enkel och greppbart för publiken, en situation som publiken känner igen från sina vanliga liv.

Men sen så börjar det dra åt olika håll. Formen ändrar sig hela tiden så man tappar tryggheten man har fått. Målet är nästan att publiken ska bli obekvämt. Att man ska känna att vänta, vad är det som händer nu? Teatern är så bra på att avsluta i tid, jag tycker att man ska dra det för långt och ge publiken en känsla av obehag.

Den dramaturgiska formen spårar ur som en lek som spårar ur. Det är det jag tycker är grejen med de här brotten också, att de är som en lek som spårar ur. På så sätt blir formen också en metafor för förloppet. Jag väljer att tro att gärningsmännen inte hade bestämt sig för att ’jag ska döda den där bögen’. Utan att till exempel de i Laramie Wyoming hade bestämt sig för att råna Matthew och sen så spårar situationen ur. Det är vad som händer ofta när man pratar om de vardagliga hatbrotten. Att jag skämtade ju bara. Och sen så får det en annan konsekvens. Så det är det jag försöker komma åt i helheten i den dramaturgiska formen. Inte helt enkelt, men det är i alla fall det som är målet.

Skådespelarna har gjort improvisationer som vi sen har tagit in i föreställningen. Det har varit en del i arbetet med att bryta upp det linjära berättandet. Många av improvisationerna har kretsat kring vad som anses som manligt, kvinnligt, fjolligt, böjigt. Vi har tittat på kroppsspråk och sätt att stå och gå och sitta. Genom att bara ändra

litegrann på hur man håller händerna kan en person börja uppfattas på ett helt annat sätt. Vi zoomar in på den skillnaden, på hur vi avläser saker som avgör om man uppfattas som manlig eller kvinnlig eller fjollig. Det är så idiotiskt, att hur man uppfattas av omgivningen kan handla om huruvida man har händerna på ett visst sätt. Jag tänker att vi är så fastlåsta i hur vi uppfattar världen, och att publiken ska få komma på det. Kan det verkligen hänga på så små detaljer? Är det verkligen allt som ska till? Det har varit en intressant upptäckt för mig.

Skådespelarna gör också improvisationer med ljud och rörelse. Först gör de maskulina respektive feminina ljud och rörelser. Sedan börjar de blanda och gör ett feminint ljud samtidigt som de gör en väldigt maskulin rörelse, eller tvärtom. Då blir det helt knäppt att titta på. Som publik sitter man där och bara, vad händer nu? Den reaktionen visar att vi tänker så fyrkantigt. Vi forskar i de mekanismer, de fysiska mekanismer som gör att vi tolkar saker som manliga eller kvinnliga. Det är något jag tycker teatern kan göra, leta efter saker som inte blir berättande eller redovisande utan som får känslorna att landa i kroppen.

En annan grej skådespelarna har fått göra är att springa omkring som efter en fotbollsmatch där de är vinnarna. Inspirerade av Zlatan, när han tar av sig tröjan efter ett mål och de andra fotbollsspelarna kysser honom och alla till slut hamnar i en stor hög. Men i den här versionen slutar det med att två killar ligger kvar och tittar på varandra, länge. Utan att smeka varandra eller någonting, de bara tittar på varandra med en öm och kärleksfull blick. Och hur det blir obekvämt och hotande, till och med för mig.

Jag är ute efter att publiken ska känna de där känslorna och börja reflektera, varför känner jag så? Killarna rör inte vid varandra, de hånglar inte eller någonting utan tittar bara på varandra med en plötsligt kärleksfull blick. Det funkar att kyssa varandra, ligga i hög och skrika, men att titta på varandra kärleksfullt utan kroppskontakt, det går inte. Det är jättespännande att titta på var gränsen går, när brödraskapet blir hotande.

forts. sid. 8

Jag tycker att det börjar bli riktigt spännande nu.

Vi har löst fallen. De är rätt enkla sceniskt att hitta en struktur på. Men det är det här andra som är utmaningen. Manlighet-skonstruktioner, hur vi konstruerar bilder av varandra och oss själva. Och hur jävla stora konsekvenser det får. För det är det jag tycker att den här pjäsen handlar om. Att det kan verka som att det är väldigt långt mellan satanistiska rituella mord och de flesta människor, att det där har väl inget med mig att göra. Men om man går till botten med det finns det kopplingar med hur jag och alla andra pratar om män till exempel. Om man som publik kan se den kopplingen så har vi åstadkommit mycket. Sen är det en sak att ta ett ansvar för det och det hoppas jag att folk kommer göra. Det måste var och en av oss göra.”

Nina Wester

Regissör
Bearbetning

Daniel Åkerström-Stein

Scenograf / kostymör

Mattias Brunn

Initiativtagare
Skådespelare

Mårten Andersson

Initiativtagare
Skådespelare

Helena Sandström

Skådespelare

Peter Lorentzon

Skådespelare (hösten 2009)

Perter Eriksson

Skådespelare (våren 2010)

NO TEARS FOR QUEERS

Av **MATTIAS BRUNN**
efter **JOHAN HILTON**s reportagebok, **ATLAS FÖRLAG**

Regi och bearbetning **NINA WESTER**
Scenografi och kostym **DANIEL ÅKERSTRÖM-STEEN**
Mask **BIM KING**
Ljusdesign **REINHOLD ERZMONEIT**

Medverkande **MÅRTEN ANDERSSON, MATTIAS BRUNN, HELENA SANDSTRÖM, PETER LORENTZON / PETER ERIKSSON**

Kostymateljéföreståndare
INA NYHOLM, ANN-SOFIE KANN
Ljudteknik **BO SAVIK**
Ljusteknik **REINHOLD ERZMONEIT**
Rekvisita **GERD KARLSSON**
Scenteknik **JONAS KARLSSON**

Dekoren är tillverkad i Riksteaterns ateljéer.

Konstnärliga ledare
LISA HUGOSON, MIA LARSSON, OLOF LINDQVIST
Producent **IDA IVARSSON, ANNA WILHELMSSON**
Dramaturg **ANNA BERG**
Pressansvarig **TINA AXELSSON, MIMMI FRISTORP**
Grafisk formgivare **STINA LUNDBERG, EVA FALK**
Marknadsförare **LENA TÖRNER, MALIN VALENTIN**
Publikarbetare **JOAKIM RINDÅ**
Säljare/arrangörskontakt
JOHANNA GIDLUND, JULIA BOSTRÖM
Turnéplanerare **ELISABETH BENDELIUS, MARIA HASSELQVIST, JULIA BOSTRÖM**
Teknisk projektledare **MIKAEL EKBÄCK, JAN-OVE ERICSON**

Teknisk samordnare och turnéledare, Regionteater Väst
JONAS KARLSSON

Teknisk samordnare och scenmästare, Riksteatern
THOMAS ÅSLUND

Turnéledare Riksteatern **MÅRTEN ANDRESSON**
Ljus/Ljudteknik på turné **BO SAVIK, MATS LIBERG**
Kostym/Rekvisita på turné
GERD KARLSSON, MARIANNE "YAYA" KRAFT
Texter program
ANNA-MARIA SÖRBERG, JOAKIM RINDÅ

Riksteatern och Regionteater Väst i samarbete med RFSL ungdom och Forum för levande historia.

Skribenter i denna handledning **FRIDA DARJ, MATILDA SJÖDELL, CARL ÅKERLUND**
Samordnare av läromaterial **ISAK BENYAMINE**

Premiär **16 SEPTEMBER 2009**
Spelas fram till 2010-04-16

Föreställningens längd **CA 1TIM 20 MIN INGEN PAUS**

En blogg kommer att finnas under turnén.
Info och spelplan:
WWW.RIKSTEATERN.SE/NOTEARSFORQUEERS

